

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝ Τ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

(Η μόνη αὐθεντική βιογραφία τοῦ «γόητος» τῆς ὀθόνης Κλάρκ Γκέϊμπλ.

Η πιδό μακρινή μου ἀνάμνησις, εἶνε τὸ θέαμα μιᾶς ὀρνιθας, χαμένης μέσα σὲ μιὰ χιονοθύελλα. Ἦταν τότε ἕνα πένθιμο καὶ παγερὸ ἀπόγευμα τοῦ Γενάρη. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας μας, κύτταζα αὐτὴ τὴν φτωχὴ ὀρνιθα, ποὺ εἶχε στραβωθῇ ἀπὸ τὸ χιόνι κι' ἔψαχνε μάταια νὰ ὄρῃ τὸ κοττέτσι. Θυμᾶμαι μάλιστα ὅτι τὸ θέαμα αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ γελάσω. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη βρέθηκα πολλὰς φορές στὴ θέσι τῆς ὀρνιθας κι' ἔμαθα ἔτσι πόσο εἶνε φριχτὸ νὰ ἔχῃ χάσει κανεὶς τὸ δρόμο του.

Ἡ ζωὴ μου ἄρχισε στὸ Κάντιζ, ἕνα μικρὸ χωριὸ τοῦ Ὁχάϊο, μιὰ 1η Φεβρουαρίου. Ὁ πατέρας μου, ὁ Οὐίλλιαμ Γκέϊμπλ, ἦταν ἐκεῖ πέρα ἐλαιοπαραγωγός. Ἡ μητέρα μου λεγόταν Ἀδερίνα Ἑσερλεν. Πέθανε ὅταν ἤμουν ἀκόμη μικρός καὶ δὲν ἔχω ὡς σουβενίρ τῆς τίποτε ἄλλο παρὰ μερικὲς ἀκουαρέλλες τῆς ποὺ τίς εἶχε φτιάξει ὅταν ἦταν κορίτσι. Μετὰ τὸ θάνατο λοιπὸν τῆς μητέρας μου, ὁ παππούς μου κ' ἡ γιαγιά μου μὲ πῆραν κοντά τους καὶ μ' ἀνέθρεψαν σὲ μιὰ μεγάλη ἀγρέπαυλι τῆς Πενσυλβανίας. Ἡ ἀγρέπαυλις αὐτὴ ἦταν κοντὰ στὴ λίμνη τοῦ Κόννωτ, μακριὰ ἀπὸ κάθε συνοικισμό κι' ἔτσι μεγάλωσα μέσα σὲ μιὰ ἄγρια ἐρημιὰ, δίχως νὰ ἔχω συντρόφους στὰ παιδικὰ μου χρόνια. Ὡστόσο δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἐπληττα. Κάθε Κυριακὴ ὁ παππούς μου ἔξευε τὸ μουλάρι στὸ ἀμαξάκι μας καὶ μ' ἔπαιρνε μαζί του στὴ γειτονικὴ ἐκκλησίᾳ.

Ὅταν ἔγινα πέντε χρόνων, ὁ πατέρας μου ξαναπαντρεύθηκε καὶ μὲ πῆρε μαζί του στὸ Χόπενταλ τοῦ Ὁχάϊο. Ἡ πόλις αὐτὴ μοῦ φάνηκε τότε σὰν μιὰ πραγματικὴ πρωτεύουσα. Οἱ κάτοικοί τῆς δὲν ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ πεντακόσιοι. Ἐγὼ ὥστόσο, γιὰ πρώτη φορά, βρῆκα συντρόφους γιὰ τὰ παιγνίδια μου. Ἡ μητριὰ μου ἦταν ἀξιολάτρευτὴ καὶ τὴν θυμᾶμαι ἀκόμη καὶ τώρα μὲ μεγάλη τρυφερότητα.

Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πῶ ὅτι τὰ ἐφηβικά μου χρόνια πέρασαν εὐτυχισμένα. Μεγάλωσα πολὺ γρήγορα κι' ὅτι διετήρησα ἀπὸ τὴν παιδικὴ μου ἡλικία ἦταν μιὰ ὑπερβολικὴ δειλία. Ἐπειδὴ δὲ καταλάβαινα πὼς δὲν θὰ τὰ κατάφερνα ὡς καλλιεργητὴς, πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνω γιατρός. Μόλις τελείωσα λοιπὸν τὸ Γυμνάσιο, ἔφυγα γιὰ τὸ Ἀκρον, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ κάνω τὰ πάντα γιὰ νὰ βγάλω τὰ ἔξοδα τῶν σπουδῶν μου. Ἦμουν τότε δεκαεπτὰ χρόνων.

Τὸ Ἀκρον ἦταν, ἐννοεῖται, ἡ μεγαλύτερη πόλις ποὺ εἶχα δι' ὡς τότε. Γιὰ πρώτη φορά τὰ ἔχασα καὶ συλλογίσθηκα ἐκείνη τὴ φτωχὴ ὀρνιθα ποὺ στριφογύριζε σὰν τρελλὴ μέσα στὴ χιονοθύελλα. Παρ' ὅλα αὐτὰ, κατῴρθωσα σὲ λίγο νὰ βρῶ μιὰ θέσι ἐπιστάτη σ' ἕνα ἐργοστάσιο καουτσούκ, πράγμα ποὺ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐγγραφῶ στὴν Ἰατρικὴ Σχολή. Τὰ μαθήματα γινόντουσαν ἑξὶ φορές τὴν ἑβδομάδα. Μὰ ἡ ζωὴ μου ἐξαρτήθηκε ἀπὸ τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα...

Μιὰ ὡμορφὴ Κυριακὴ, δύο φίλοι μου ἡθοποιοί, ποὺ ἔπαιζαν σ' ἕνα τοπικὸ θίασο, μὲ προσκάλεσαν στὸ θέατρο καὶ μοῦ ἀνοιξαν κρυφὰ τὴν πόρτα τῶν παρασκηνίων. Ἐ, λοιπὸν, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴν παράστασι! Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐκεῖ στὰ παρασκήνια, ἀποφασίστηκε ἡ τύχη μου. Ὅλα τὰ σχέδιά μου διαλύθηκαν ὡς δια μαγείας καὶ δὲν εἶχα πειὰ παρὰ μιὰ μονάχα σκέψιν στὸ μυαλό μου: Νὰ γίνω ἡθοποιός.

Ἐτοὶ ἐγκατέλειπα τὴν Ἰατρικὴ καὶ κατάφερα νὰ προσληφθῶ στὸ θίασο, ὅπου ἔπαιζα μικροὺς ρόλους ὑπηρετοῦ. Εἶχα πάρει τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν εὐθυμὴ ὅψιν τῆς καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος ὅσο ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Μὰ ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα: εἶχε πεθάνει ἡ μητριὰ μου.

Ὁ πατέρας μου δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ζήσει μόνος στὴν ἀγρέπαυλι ἐκείνη ὅπου ἔζοῦσε τόσο ὡμορφα μὲ τὴ γυναῖκα

του καὶ τὴν παράτησε γιὰ νὰ πάῃ στὴν Ὁκλαχόμα καὶ νὰ ξαναγίνῃ ἐλαιοπαραγωγός. Σύμφωνα τότε μὲ τὴν παράκλησίν του, παράτησα τὸ θέατρο καὶ πῆγα κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω στὴ δουλειά. Ἐκεῖ πέρα ἔμεινα μαζί του ἕνα ὀλόκληρο χρόνο. Ἐπειτα, δὲν μπόρεσα νὰ μείνω περισσότερο καὶ μιὰ ἡμέρα τὸ... ἔσκασα ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ πῆγα στὸ Κάνσας-Σίτυ, ὅπου βρῆκα ἀμέσως δουλειὰ σ' ἕναν περιοδεύοντα θίασο. Ἐπὶ δύο χρόνια λοιπὸν παίζαμε στὶς ἐπαρχιακὲς πόλεις, στὰ χωριά, στὶς ἀποθήκες, στὶς ἐκκλησίες καὶ καμμιά φορά καὶ στὰ θέατρα, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ θιασάρχης μᾶς ἐδήλωσε ὅτι τὸ ταμεῖο ἦταν ἄδειο κι' ὅτι ὁ θιασός μας θὰ διελύετο ἐκεῖ πέρα!... Περιττὸν εἶνε νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶχα στὴν ἄκρη οὔτε μισὸ δολλάριο. Ἀκόμα μιὰ φορά τότε θυμῆθηκα τὴν ὀρνιθα ποὺ εἶχε χαθῇ μέσα στὴ χιονοθύελλα.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Ὅταν νύχτωσε πῆδησα σ' ἕνα φορτηγὸ τραῖνο κι' ἐκοιμήθηκα πάνω στὸ σκληρὸ πάτωμα μιᾶς σκευοφόρου. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅταν ξύπνησα εἶδα πὼς εἶχα φθάσει στὸ Πόρτλαντ, ὅπου εὐτυχῶς εἶχα μερικοὺς φίλους. Μὰ δυστυχῶς ὕστερ' ἀπὸ πολὺν ἄναζητήσιν, ἔμαθα πὼς εἶχαν φύγει γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὑπάρχει πάντα στὴ ζωὴ ἕνας παράγων, στὸν ὁποῖο πρέπει ν' ἀφήνουμε πάντα τὸν κυριώτερο ρόλο: ὁ παράγων αὐτὸς εἶνε ἡ τύχη. Δὲν εἶχα στὴν τσέπη μου οὔτε ἕνα σεντ, ὅταν ξαφνικὰ προσελήφθην σ' ἕνα συνεταιρικὸ θίασο! Μὰ

τὰ κέρδη δὲν ἦσαν μεγάλα καὶ ὕστερ' ἀπὸ δύο ἑβδομάδες κατάλαβα πὼς δὲν μποροῦσα νὰ ἐξακολουθήσω αὐτὴ τὴ ζωὴ. Τὸ ἔσκασα λοιπὸν ἀπὸ τὸ θίασο καὶ μιὰ ἡμέρα κατέληξα σ' ἕνα δάσος ὅπου ἔγινα ξυλοκόπος. Γρήγορα ὅμως παράτησα κι' αὐτὴ τὴ σκληρὴ δουλειὰ καὶ ξαναγύρισα στὸ Πόρτλαντ, ὅπου βρῆκα θέσι εἰσπράκτορος στὸ τμήμα «Μικρῶν Ἀγγελιῶν» μιᾶς ἐφημερίδος. Ὡστόσο συλλογίζομαι πάντα τὸ θέατρο. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ἐγκαταλείψω. Ἐλαβα λοιπὸν μέρος σὲ μιὰ ἐρασιτεχνικὴ παράστασι στὸ Πόρτλαντ, μάζεψα μερικὰ χρήματα καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔφυγα γιὰ τὴν Καλλιφορνία. Ἐκεῖ πέρα τότε ἔγινα κι' ἐγὼ ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀνώνυμα φαντάσματα ποὺ πλημμυρίζουν κάθε ἡμέρα τὰ πρακτορεῖα τοῦ κινηματογράφου. Μιὰ ἡμέρα τέλος, κατάφερα νὰ πετύχω ἕνα μικρὸ ρόλο σ' ἕνα φιλμ τοῦ Λουμπιτς. Ἐκανα ἕνα στρατιώτη ποὺ στεκόταν προσοχὴ ἐπὶ ὀκτῶ ὧρες συνεχῶς! Αὐτὸ δὲ τὸ ντεμποῦτο μου στὸν κινηματογράφον μ' ἔκανε νὰ τὸν μισήσω ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα.

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἡ κακὲς ἡμέρες. Ἐπαιξα στὸν «Ρωμαιοὶ καὶ Ἰουλιέττα», βγῆκα ἀπὸ τὴν ἀφάνεια κι' ἄρχισα νὰ γίνωμαι γνωστός στοὺς κύκλους τοῦ κινηματογράφου. Κι' ἂν εἶμαι σήμερα «ἀστέρας» τῆς «Μέτρο», αὐτὸ τὸ χρωστῶ ἀποκλειστικὰ στὸν Λάιονελ Μπάρρυμορ. Αὐτὸς μὲ βοήθησε στὰ πρῶτα μου δῆματα κι' αὐτὸς πάλι ἐπέμεινε νὰ μοῦ «γυρίσουν» στὴν ἀρχὴ μιὰ δοκιμαστικὴ σκηνὴ. Μὰ ἐγὼ, ὅταν εἶδα γιὰ πρώτη φορά τὸν ἑαυτὸ μου στὴν ὀθόνη, συλλογίσθηκα ἀμέσως ὅτι τὸ μόνο ποὺ εἶχα νὰ κάνω, ἦταν νὰ τὸ σκάσω πάλι ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ οἱ σκηνοθέται μου εἶχαν τὴν ἴδια γνώμη, μὰ ὁ Λάιονελ Μπάρρυμορ, πεισματάρης ὅπως πάντα, φώναζε σ' ὅλο τὸν κόσμον ὅτι θὰ γινόμεν ὡς γρήγορα μεγάλος ἡθοποιός!...

Ἐκεῖνοι τότε, περισσότεροι γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς φωνές του, παρὰ σύμφωνοι μὲ τὴ γνώμη του, μὲ κράτησαν στὸ στούντιο καὶ μοῦ ἔδωσαν διαφόρους ρόλους. Ἐγὼ ὥστόσο, ἐλέποντας τὴν ἀδιαφορίαν ποὺ μοῦ ἔδειχναν, ἐδραπέτευσα μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ κατέβηκα στὸ Μπροντγουάϊ, ὅπου ἔκανα τὴν ἐμφάνισίν μου σὲ πολλὰ θεατρικὰ

Ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΕΝ ΖΗ ΠΕΙΑ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

(Τοῦ Ρώσου Μπάλμον)

Δέν ζῇ πειὰ ἡ ἀγάπη μου, δέν ζῇ. Ψηλά πετάει τώρα στοὺς αἰθέρας. Εἶνε μιὰ νύφη ἀέρινη, ἡ ἀγάπη μου. Εἶνε λευκὴ σὰν κάποιον ἄγγελο, σὰν μιὰ θεά, σὰν ἓνα ὄραμα.

Πετάει ψηλά ἡ ἀγάπη μου. Περνάει τὶς ἀφρισμένες θάλασσες τοῦ κόσμου. Κάποτε ἔζησε κι' αὐτὴ. Κάποτε ἦταν κοντά μου. Μὰ τώρα ἀδιάφορη πετᾷ, πετάει ψηλά στοὺς οὐρανούς.

Κι' ὅταν θελήσω πάλι νὰ τὴν ἰδῶ, τὴ νύχτα πρέπει νὰ προσμένω.

Μὰ τὰ φιλιὰ τῆς πειὰ εἶνε ψυχρὰ, δίχως ἀγάπη, δίχως κανένα σκίρτημα ἐρωτικό...

Ἀδιάφορη πειὰ ἔρχεται τὰ θράδουα καὶ μὲ βλέπει... Πόσους καὶ μὴν ὅμως τὰ μάτια τῆς δέν φέρνουν στὴν ψυχὴ μου;...

Κι' ὅμως ξανά πετάει ψηλά, μ' ἀφήνει, πρὶν νὰ φέξῃ, προτοῦ ὁ ἥλιος θῇ στὸν οὐρανό...

Καὶ φεύγει πάλι μόνη κι' ἔρημη στοὺς οὐρανούς...

Δέν ζῇ πειὰ ἡ ἀγάπη μου, δέν ζῇ...

Εἶνε μιὰ νύφη ἀέρινη, ἓνα ἄγγελόδι, ἓνα ὄραμα, μιὰ φαντασία!...

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

(Τοῦ Ρώσου Τοῦτσεφ)

Τὰ γνώρισα τὰ μάτια τῆς, τὰ γνώρισα... Μάτια ὀνειροπόλα, σκοτεινὰ, μάτια γεμάτα πάθος καὶ νοσταλγία...

Ὡ! πῶς τὰ ἀγάπησα, Θεέ μου, πῶς τ' ἀγάπησα.

Τὰ μάτια ἐκείνα ζωὴ καὶ θάνατος, τὸ πᾶν ἦσαν γιὰ μένα, τὸ πᾶν.

Τί πόνοι, τί παληοὶ καὶ μοῖ, μοῦ ἔρχονται ἀπόψε σὰν συλλογίζομαι τὰ μάτια ἐκείνα!...

Ὡ χρόνια πού ἐσπαράξατε τὴν ἀραχλὴ ζωὴ μου!

Κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν δυὸ ματιῶν ἐκείνων πόσες ἐλπίδες, πόσα ὄνειρα δέν γεννιῶνται στὸ μυαλό μου!...

Κι' ὅμως ἦταν μοιραῖο, ἦταν γραφτό! Στιγμές ἦσαν καὶ πέρασαν! Γλυκεῖα ἐποχὴ μιᾶς ἀνοιξῆς. Καὶ τώρα ὁ χειμῶνας, ἡ ἀνάμνησις, οἱ στεναγμοί!...

Ἔργα μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Ὅταν ἔπειτα ἔκανα ἓνα δεύτερο ταξίδι στὸ Χόλλυγουντ, οἱ σκηνοθέται τῆς «Μέτρο» μὲ ὑποδέχτηκαν μ' ἓνα χαμόγελο καὶ μὲ δοκίμασαν πάλι σὲ μερικές σκηνές. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἱκανοποιητικό κι' ἔτσι μ' ἔβαλαν νὰ υπογράψω ἓνα πρώτης τάξεως συμβόλαιο. Τὴν ἄλλῃ ἡμέρα κιόλας ἀρχισα νὰ γυρίζω «Τὸν Κατήφορο» μὲ τὴν Τζὸαν Κράουφορντ.

Ἀπὸ τότε ἔπαιξα σὲ ἀναρίθμητα ρόλμ, πού θὰ μοῦ ἦταν ἀνιάρῳ νὰ σὰς τὰ ἀπαριθμήσω. Ἐτσι ἔγινε ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ἐνῶ ἂν δέν ἔμπαινε κρυφὰ μιὰ Κυριακὴ στὰ παρασκήνια ἐνὸς θεάτρου, θὰ ἤμουν ἀσφαλῶς σήμερ' ἓνας ἄγνωστος ἐπαρχιακὸς γιατρός...

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΤΣΜΠΛ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΚΑ'ΥΜΟΙ

(Τοῦ Ρώσου Πολόνσκυ)

Τὰστέρια ἔλαμπαν ψηλά στὸν οὐρανό. Ἦταν βράδυ. Σκοτεινιά! Τ' ἀστέρια μόλις μᾶς φωτίζανε τὸ δρόμο.

Ἐνα ἀεράκι ἔλαφρὸ χαίδευε τάνθη γύρω... Πλάϊ μας ἀκουγότανε τὸ κῦμα...

Τὸ κῦμα πού ἀπλωνότανε ὡς τὰ πόδια μας...

Εἴμαστε νέοι κ' οἱ δυό. Εἴμαστε νέοι. Γεμάτη ἀπὸ ὄνειρα ἡ ψυχὴ μας, γεμάτη ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ πίστι, ἀπὸ ἐλπίδα.

Κανένας φόβος, τίποτα. Μιὰ ἀνοιξὶ αἰώνια νοιώθαμε ν' ἀνθίζει γύρω στὴ ζωὴ μας...

Πῶς πέρασαν, πῶς κύλησαν τὰ χρόνια! Πῶς χάθηκαν τὰ ὄνειρα! Οἱ πόθοι! Ὅλες ἐκείνες ἡ ἀπατηλὲς ἐλπίδες, πῶς ἔσθυσαν, πῶς ἔσθυσαν γιὰ πάντα!...

Τ' ἀστέρια πειὰ δέν λάμπουν, δέν μᾶς φωτίζουνε τὸ δρόμο πειὰ, τὸ δρόμο τῆς ἀγάπης καὶ τ' ἀεράκι δέν χαίδεύει πειὰ σὰν ἄλλοτε τὰ φύλλα...

Δέν εἴμαστε πειὰ νέοι. Δέν γελοῦμε... Μόνο ορεπτόμαστε, ὀνειροπολοῦμε... Μὰ πότε λοιπὸν θὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλ' αὐτὰ, ψυχὴ μου; Πότε θὰ τὰ ξεχάσουμε γιὰ πάντα!...

ΒΡΑΔΥ

(Τοῦ Ἀγγλοῦ Τέννυσον)

Γελάει ἀπόψε ἡ ἀγάπη μου. Καὶ τὸ φεγγάρι ψηλά κυλάει στὸν οὐρανό...

Εἶνε βράδυ καὶ οἱ δυό μας μονάχοι θαδίζουμε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ ἡσυχου δάσους...

Καὶ ἡ ἀγάπη μου γελάει. Κι' ἐγὼ κοντά τῆς περπατῶ.

Πόσο τὰ μάτια σου εἶνε γλυκὰ ἀπόψε, ἀγαπημένη!

Πόσο τὸ πρόσωπό σου εἶνε ἀνθηρό!

Πόσο τὸ γέλιο σου εἶνε

εὐτυχισμένο!

Γέλα, ἀθῶα παιδούλα, πού ἡ ζωὴ δέν σ' ἔχει ἀκόμα πικράνει ὡς τὰ τώρα...

Γέλα, ἀθῶα ψυχὴ...

Γέλα τώρα πού εἶνε βράδυ, πού μόνοι ἐγὼ κι' ἐσύ τὸν ἔρωτά μας ἀπὸ τὸν κόσμο κρύβουμε, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα... Κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ πού τὸ φεγγάρι σιωπηλὰ μᾶς συντροφεύει...

Τὸν πόνο πού ἡ ζωὴ ἔχει βαθεῖα στὰ σπλάχνα μου σταλάζει, πῶς νὰ τὸν πῶ ἀπόψε στὴν ἀγάπη μου; Σ' αὐτὸ τὸ ἀθῶο κορίτσι, πού μόνο γέλια γνώρισε στὸν κόσμο; Πού μόνο ἀγάπη ἔμαθε, πού μόνο ἔμένα γνώρισε;... Κι' ἔμένα τώρα, πονεμένο, δυστυχὴ καὶ ἀπελπισμένο πῶς — μὰ πῶς — θὰ ἦταν δυνατό νὰ μ' ἀγαπήσῃ;

Ἡ ἀγάπη θέλει χαρὰ καὶ φῶς γιὰ ν' ἀνθίσῃ. Κι' ἐγὼ εἶμαι τόσο... τόσο λυπημένος αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ τὸ βράδυ!...

